

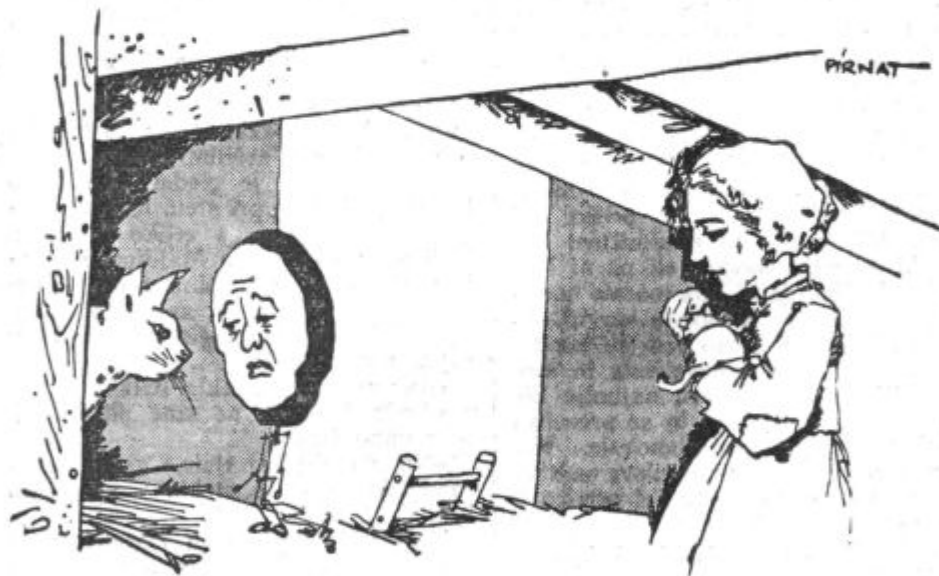
Ina Slokanova :

Balonček Skakonček in Majdica

Da, sojeno mu je bilo skoro umreti. Najbolj ga je bolelo, da je tudi Majdica opazila spremembe na njem. Začudena ga je ogledovala in spraševala:

Ker se balončku ni ljubilo skakati, je še sama postajala žalostna in zamišljena: »Oh, ko bi vsaj Belka prišla« je včasih iskreno zaželela.

Tudi Skakonček je želel, da bi muca

»Kaj ti je prijateljček? Tako čuden si postal. Nič več nisi tako lep ko včasih. In tudi skakati nočeš več, ali si bolan?«

»Staram se, staram, veš, Majdica!« je žalosten zavzdihnil.

Majdica pa tega ni mogla razumeti.

»Starajo se samo ljudje, ne pa balončki,« je rekla in dostavila: »Saj vendar nisi dedek Ambrož, ki je devetdeset let star.«

skoro prišla. Saj je bila tako pametna. Svoje križe in težave bi ji razodel, gotovo bi mu kaj pametnega svetovala.

Belka in njena družinica

Muca Belka se je vrnila, prav tisti dan, ko je naštel balonček petinpetdeset dni in mu je po Pikapokovem prerokovanju bilo sojeno živeti samo še pet dni.

Z mehko tačko je potrkala po vseh

tih in vprašala:

»Mijav, mijav, Majdica, Skakonček, kaj sta še živa in zdrava? še nista pozabila muce Belke? Odprita, odprita!«

Majdica je hitela k vratom in Skakonček je poskočil od veselja, tako visoko, kot včasih, ko je bil še mlad in zdrav.

Belka se je prizibala v sobo.

»Mijav, mijav, pozdravljenale«

Kot je bila že od prej navajena, je skočila na klobo ob peči, Majdica pa ji je nalila mleka od svoje južine in ji postregla.

Ko se je napila mleka, je s svetlimi očmi pogledala okoli sebe in zabrunčala: »Mr, mr, prileglo se je.«

»No, zdaj pa povej, kje si tako dolgo hodila in kako se ti je godilo,« je bila radovedna Majdica.

»Mr, mr, saj zato sem prišla. Kje sem hodila? Prav za prav, kje sva hodila, kajti bila sva dva. Hodila sva tam, kjer je bilo dosti mišk in so bili ljudje dobri. Godilo se nama je včasih dobro, včasih pa tudi slabo, kot je našlo. Samo za stanovanje nama je ves čas slaba predla. Kar nisva mogla nati pripravnega kottička. Iskala sva in iskala, pa če sva naletela na kottičkej pripraven prostor, je že prišlo kaj vmes. Ali so bili to neusmiljeni ljudje, ki so naju spodili, ali pa ni bilo mišk v bližini, da bi bila morala hoditi cel dan daleč, če bi hotela vloviti miško za južino. Končno sem se jaz tega večnega iskanja naveličala in sem rekla Risku: »Veš stari, najbolje bo, da pobereva svoje reči in se preseliva tja, kjer sem jaz prej stanovala.« No, in zdaj smo tukaj. Kajti nisva več sama, ampak nas je pet. Tri otroke imava.«

»Otroke?« sta se začudila Skakonček in Majdica.

»Seveda,« je ponosno prikimala muca, »in še prav ljubki so: mala Belkica, Risko in Mijavkica.«

»Oh, kako rada bi jih videla,« je zaželela Majdica.

»Saj jih lahko. Oba, ti in Skakonček, jih lahko vidita. Kar z menoj pojdita. Še moža Riska vama bom predstavila, če se je že vrnil z mišjega love.«

Majdica je vzela Skakončka in šla za muco. Pri sosedovih so se po lestvi vrpeli na podstrešje

»Pst,« jima je zašepetala muca in sladko zaklicala: »Mijav, mijjav!«

»Miiijav, miiijav, miiijjav!« se je odzvalo iz najtemnejšega kota.

Muca je stekla tja. Majdica s Skakončkom ji je sledila. Kmalu sta zagledala v kotu na kupu cunj tri ljubke mucike, ki so se plašno stisnile skupaj, ko so zagledale tuja gosta.

»Mijav, mijav,« jih je mirila mati Belka, »nikar se ne bojte, to sta naša prijatelja, dobra, ljubka prijatelja.«

Končno jih je nekoliko pomirila. Belkica se je pustila Majdici celo pobožati, Risko pa je iztegnil tačico in boječe potipal Skakončka.

»Bojijo se, ker vaju prvič vidijo,« se je opravičevala muca, »toda, ko se privadijo na vaju, bosta šele videla, kako prijazne znajo biti.«

Medtem pa sta se Majdica in mala Belkica že popolnoma sprijateljili. Nežno, nežno jo je božala Majdica po glavici in za vratom, da je mucika od samega zadovoljstva brundala: mr, mr, mr in kar sama ni vedela kdaj in kako je zlezla Majdici v naročje. Majdica pa jo je božala in božala ter klicala z neštetiimi nežnimi imeni.

Skakonček ju je gledal in nekako tesno mu je bilo pri srcu. Kar nevoščljiv je bil Belkici za veliko ljubezen, ki ji jo je izkazovala Majdica. Kar ga je prešinila nova misel. Rahlo je dregnil staro Belko in ji zašepetal tako, da ga Majdica ni mogla čuti, da bi ji nekaj rad povedal.

»Kar povej,« je rekla Belka.

»Toda Majdica ne sme slišati,« ji je zaupno šepnil.

»No, pa pojdiva tjale,« ga je takoj razumela muca in stekla v nasprotni kot.

Tam ji je Skakonček razodel svoje velike težave. Vse ji je natanko obrazil, kaj mu je Pikapok prerokoval in da čuti, da bo moral res skoro umreti. Rad bi šel k žarkom, kjer ni smrti, le spremenil bi se v belega oblaka, toda Majdica se mu smili, ko bo potem tako sama. Belka je zdaj poročena, družinico ima in svoje skrbi, ona ne bo utegnila zabavati Majdice, toda nekaj drugega se je prav zdaj domislil. — Skakonček se je še bolj pomaknil k Belki in ji pokazal Majdico, ki se je vsa zaverovana igrala z malo Belkico.

(Dalje prihodnjič)

Gustav Strniša :

Tun — šan — tin

Nekje na Kitajskem leži slavno mesto Šan-tin-tun. V tem mestu je živel čudak Tun-šan-tin, ki je živel v velikem mračnem skladišču in prodajal različne pasti, ki jih je izdeloval sam.

Vsi podaniki nebeškega cesarstva so govorili, da je najbolj pošteno mesto na Kitajskem Šan-tin-tun, a Tun-šan-tin, da je največji čudak v deželi in tudi najbogatejši mož na Daljnem vzhodu.

Mali skromni trgovec pa se je ljudem smejal in trdil, da je siromak, ki ima komaj toliko, da se sproti preživlja. Sicer pa je molče delal in ni hotel nikoli javno razglasiti, da je res revež, kajti bil je velik modrec in je vedel, da ne sme javno oporekati ljudskemu mnenju, ker bi ga potem vsakdo res smatral za največjega bogataša.

Pa je prišla k njemu komisija poizvednikov, ki mu je hotela naprtiti tako visoke davke, da bi mož skakal kar do stropa.

Tun-šan-tin je gospode prijazno sprejel in jim zaupal, da je revež, ki ima nikakovega premoženja. Da je res siromak jim je dokazal, ko jim je sprevedil po svojih praznih skladiščih, kjer je imel trgovino in ozko črtno postelj, na kateri je prenočeval. Globoko v tla, v svoje založene kleti jih pa ni povedel, kajti ze naprej jih je zasmradil in ko jim je hotel razkazati kletne prostore, so se vsi pograbil za nosove in so mu raje verjeli, da so kleti prazne.

Učeni poizvedniki so majali z glavami:

Javnost trdi, da si bogat. To javno mnenje moraš sam spremeniti. Tvoja dolžnost je, da se oglasiš v časnikih in poveš vsemu svetu v brk, da imaš več dohodkov kakor toliko, da se pošteno preživljaš! Če tega ne storiš, bodo ljudje nas same javno napadli, češ, da ščitimo bogataše in jim ne naložimo davka, ki bi ga morali po vsej pravici plačati kakor slednji sin dežele nebeškega carstva.

Tun-šan-tin je globoko sklonil svojo obrto glavo in modro odvrnil:

Dragi učenjaki! Ali ste dobro premislili, da si s tem preklicem naprtim največ zavistnežev in nasprotnikov, kajti potem bo vsak prepričan ravno o nasprotnem, vsakdo si bo mislil da sem tako bogat, da se niti sam ne zavedam več koliko imam in zato skušam vse utajiti! Celq roparje bom opozoril na sebe, da pridejo in mi pobero še to kar imam!

Pregledniki so ga postrani pogledali a voditelj mu je ukazal:

Storiti moraš, kar ti velimo, kajti naša dolžnost je misliti in zapovedovati dočim je dolžnost podložnikov slušati in se ravnati po naših ukazih!

Uboji Tun-šan-tin je obljubil, da bo vse storil.

Ze drugi dan so ljudje čitali o njem, kakšen siromak je, da se preživlja samo s pastmi, ki jih dela sam in da ne more plačevati niti dostojnega davka.

Njegovi rojaki so čitali oglas, si drgnili obradke, zavžali oči, šepetali in si namigavali, češ, da so vedeli, da je

mož denaren, da pa je tako bogat, da skusa svoje bogastvo kar javno zatajiti, tega si ni nihče mislil.

Tun-san-tai pa je sedel v svoji kleti z revolverjem za pasom in čakal, da pridejo razbojniki in zahtevajo od njega denar ali življenje.

Zgodilo se je.

Neke noči je močno potrkało na vrata, ki so bila zaklenjena. Ker jih starec ni takoj odprl, so se siloma vdala, a v klet je navalila oborožena tolpa razbojnikov.

Že je stal glavar pred neznanim Tun-šan-tinom in zahteval od njega, naj jim izroči svoje ogromno bogastvo.

Kupec se je prisiljeno nasmehnil, poskušil na desno in levo ter spoznal, da bi niti miš ne mogla skozi gosto množico roparjev, ki so strmeli vanj s krvjo podplutini poševnimi očmi. In se je oglašil:

Svoj zaklad bom pokazal samo tebi, slavni glavar! Potem, kasneje, ga lahko odnesete, a za zdaj ga bodo gledale samo tvoje oči! Pojdi z menoj!

Vsi te sprejmemo! so zagrmeli razbojniki.

Poglavarju ga pokažem, če hočete! Če pa ne, si ga poiščite in ga vzemite sami, a povem vam, da ga ne boste našli! se je zahahlal Tun-šan-tin.

Pa te obesimo! so zapretili roparji.

Le če hočete! S pretnjami ne boste pri meni ničesar opravili, ker predobro vem, da vam je več za zaklad, ka-

kor za mrtvega starca, ki vam nima kaj koristiti!

Lopovi so se kratko posvetovali in že je glavar možičku ukazal, naj ga povede k zakladu.

Odšla sta v sosednji prostor, ki je bil locen z leseno steno. Tam je stala velika, popolnoma nova spretno izdelana past.

Tun-san-tin je posegel v njeno odprtino in zasepetal:

Tu notri je dobro pritjena vzmet. Če krepko nanjo pritisnes, se odpre kos stene in vhod v tajni predor je pred nam!

Starec se je le navidezno trudil in mučil, v resnici ni delal v odprtini z roko ničesar.

Glavar je postal nestrpen. Odložil je revolver, ki ga je imej v desnici in zakričal:

— Pusti, bom jaz pritisnil na vzmet, kajti močnejši sem.

Kupec se je zvito nasmehnil in se umaknil.

Glavar je divje sunil v odprtino. Vzmet se je takoj sprožila in sunila nizdol železno zaklopnico, da je bila glavarjeva roka stisnjena v past.

Se preden je mogel z levico pograbit revolver, ga je že imel v roki Tun-šan-tin dočim je z drugo roko potegnil izza pasu svojega ter je tolovaju prijazno ukazal:

— Zdaj si ti moj ujetnik in boš delal kakor bom jaz želel!

Razbojnik se je režal, da je odmevalo pod niskimi oboki:

— Samo zakričim, pa priteko moji pajdaši ter te pobijejo na smrt!

Starec ga je mirno zavrnil:

— Nisi dovolj pameten, o slavni glavavar! Vedi, da meni ni toliko za življenje kakor tebi, kajti star sem in kmalu mi bo treba umreti! Ti pa si v cvetju let in mnogo lepega te še čakal! Vem, da poznaš pregovor, ki trdi, da je največji čudak v Šan-tin-tunu stari Šan-tan-tin in danes se lahko o tem prepričaš. Kar poklič! tovariše! Poglej, v vsaki roki držim jekleneja mačka, ki puha smrt! S prvim strelom ubijem tebe, z drugim tvojega prvega tovariša, ki stopi čez prag. Morda bom potem že rajnki, ali pa pošljem še koga tvojih pred seboj na drugi svet, kajti do bro streljam, veruj mi! — Čakaj, bom kar poklical tvoje ljudi!

Že je nameril cev samokresa glavavaru v glavo, da je slednji zatulil:

— Vrag! Ne uganjaj bedarij!

— No, vidiš! S teboj se bo dalo še pametno pomeniti! Napiši mi, da si me oropal vsega mojega premoženja in za vsakega tvojega tovariša dobiš tisočak, tebi samemu pa jih dam deset! Če si zadovoljen, je v tvoje do bro, če nisi, pa na srečno svidenje na drugem svetu!

Glavar ni dolgo okleval! Napisal je, kar je ukazal Tun-šan-tin in dobil je denar. Nezaupljivi čudak je zahteval, da je moral oditi pred njim brez samokresa, a še preje je moral veleti tovarišem, naj se pobero in ga počakajo daleč zunaj mesta. Šele čez nekaj minut je smel tudi sam za njimi.

Ko je tudi glavar odhitel, je pograbil stavec piščalko, pričel divje živžgati in tuliti ter jadikovati in se jokati, da bi se kamnu smilil.

Pritekli so ljudje in stražniki ter ga jeli spraševati.

Premetenec jim je v solzah pravil, da je postal največji revež, ker so mu razbojniki odnesli vse premoženje in mu prav nesramno še spisali potrdilo, da so mu res vse vzeli.

Sosedje so se smejali, ker so mu privoščili nesrečo, a stražniki so spisali protokol.

Še isto noč je prišel revno oblečen človek s suhim konjičem, ki bi mu lahko v največji temi preštel vsa rebra. Prihajač je naložil Tun-šan-tinovo beračijo na voz in jo odpeljal na ladjo, ki je čakala v pristanišču. Ta človek je bil Tun-šan-tinov brat. Vrnil se je še desetkrat preden sta se odnehljala.

In ko sta sedela na ladji, ki je bila Tun-šan-tinova last, ter se je ladja pogrnala v morje, sta se oba smejala do solz, kajti Tun-šan-tin je bil res ne samo največji čudak, temveč tudi največji bogataš na vsem daljnem Vzhodu!

*****

Manica:

Betka sladkosnedka

Kakor mlada mucka, je bila mala Betka, ki se je v mislih na masten ocvirek, sladkor, med, orehova jedrca in podobno oblizovala že kar vnaprej. Največja poslastica zanjo je bila pa smetana, oj, ta nebeško sladka, smetana. Če je le kje ugledala tisti dobro poznati lonček — čmok — je že kar mimogrede lopnila vanj s prstkom in potem v usta z njim. Ubogi prstek, kako je bil oblišan! Saj pravim, kakor mlada mucka!

Sicer je Betka njena dobra mamica že tudi tu ali tam privoščila kakšno sladkost. Ampak le toliko kolikor je bilo prav. Če si je pa Betka kaj takšnega prilastila sama od sebe, tedaj sta z mamico zaropotali in ob takih prilikah je morala mala grešnica čuti, da je sladkosnednost kaj nelepa lastnost.

Nekega zimskega dne teka Betka po hiši in se igra z mucu. Naenkrat vpraša dedka, ki sedi v zapečku:

»Stari očka, zakaj ima pa mucu brke?«

Dedek pa, ki je bil šaljivec in ki je dobro poznal Betkino slabost, se poredno namuza, vzame pipico iz ust in pravi:

Cuj Betka! Mucu je dobila brke samo radi tega, ker je brez dovoljenja in na skrivaj lizala smetano!«

Betka se prestraši in umolkne. Kmalu nato pa se zazre v dedkov obraz in hlastno vpraša:

»Stari očka, zakaj imaš pa tudi ti brke?«

»Ha, ha« se zasmeje dedek. »Vidiš Betka, brki so mi zrastle zato, ker sem v svoji mladosti tudi jaz preveč rad na skrivaj smetano lizal.«

Betkin obrazek se zdajci čudovito zresni. Mucu spusti v kuhinjo, sama pa sede v kot in ne zine nobene več.

Strah pred brki jo je prevzel talco, da se je sladkosnednosti kmalu temelj- odvadila.

Naši najmlajši pesniki

Starček

Kraj gozda tam na klopi
starček s palico sedi,
ozira v modro se nebo,
na svojo misli mamico.

Na dneve tiste, ko še mlad
je na travnik hodil se igrat;
preganjat kačje pastarice,
poslušat lepe gozdne ptice.

Sedaj se starček osiveli
na solnce hodi gret,
in kima, kima smrti beli,
ki prišla ga bo vzet.

Tam gori pa pri Bogu
obraz bo videl mamice,
ki v svojem ga naročju
nekoč sladko zibala je.

Jugovec Edvard, dijak v Ljubljani

Mlada pesnica

Nalogo v šoli sem dobila,
da pesmi pesniti začnem,
kako sirota to bi strila,
ko niti rim še prav ne vem.

Sem mlada, stara 11 let
učenja, vede si želim,
a dostikrat — to je moj greh,
se rada polenim.

Ko pa pride tisto leto,
ko jaz šolo zapustim,
takrat ostalo mi bo sveto
kar se sedaj učim.

Bošnjak Ivanka, uč. II. razr. v
Braslovčah

Otrokova tožba

Sneg pobelil je vrhove
men' zatemnil je srce,
o, pobelil je grobove
kjer mi starši spe.

Prišla bo pomlad v deželo,
sneg izgini bo z grobov,
srce pa ne bo veselo
ker ne morem več domov.

O minuli so mi časi,
ko sem se domov peljal
ko s tovariši se na vasi
prav veselo sem igral.

Zdaj so dnevi sivi, sivi
in veselja ni.
Zmerom h grobu me vleče
kjer moja mama spi.

Belšak Franc, uč. II. b razr. klas. gimn.
v Mariboru.

Roža

Rože po vrtu rastejo,
dekletam pa lica gorijo.
Rože opojno dehtijo,
dekletam se očke svetijo.

Milivoj, dijak iz Petrovč.

Kralj Matjaž

V sivi gori Ti počivaš
in sen svoj večni tankaj snivaš.
Le — kdaj prebudil Ti se boš,
Ti, kralj Matjaž, ki naš si mož?

Oj, zbudi se, zbudi kralj Matjaž!
Zdaj prišel, ah, prišel že Tvoj je čas!
Le konja zajahaj in sabljo opahi
in k svojim Slovencem le hitro pojaši!

Glej, Tebe rabili bi ravno sedaj,
ko, zdi se, prišel Tvoj že je čas,
ko moral biti bi Ti pri nas,
a Tebe z gore ni nazaj! . . .

Vojislav Simon, dijak iz Ljubljane.

Jesenski čas

Lastovke so odletele,
daleč tja na gorki jug,
gore so zarumenele,
čas nastal je čisto drug.

Sonce več ne sije gorko,
žalostno ozira se,
megle vlačijo se gosto,
dež rosi po malem le.

Mi oziramo se tužno
skozi okno v šoli se,
večkrat mislimo kak lušno
pač poleti bilo je.

Jošovc Draga, uč. II. razr. v
Braslovčah.

Smrt Ulrika II.

Črna noč nad Beograd je padla,
Temno, tmurno je po mestu,
Le še v gradu sivem luč gori.

V sobani zlati razsvetljeni,
Množica razkošnih je ljudi
na koncu mize grof Ulrik tam sedi!

»Pijte, bratje in bodite vsi veseli,
zdaj Beograd bo padel nam v roke;
in užival' bomo veselje srečnih dni.«

Odzvale so se mu zdravice,
da zavriskajo pa pijejo . . .
da grad se stresa do zemlje

Ladislav pa Ulrika svari,
da smrti naj se pač boji,
ki vsako uro zadene ga lahko.

Celjan pa njemu smehljajoč odvrne:
»Le bodi brez skrbi in vino to popij,
da zdrav boš živel srečne dni.«

Še zadnje ni besede izgovoril
v sobo plane Hunjadi,
in sred' sobe obstoji.

Za njim pa množica vojščakov,
srdito gleda pak gospoda,
ki vsa bleda obstrmi .

Pa Hunjadi razkačen govori:
»Dovolj imaš ti, pes gosposki,
ne boš več dolgo živel« . . .

Tedaj potegne meč z nožnice,
da ostrina v zraku se zablisne,
da zasveti se v dvorani zlati.

In zdajci se vname boj krvavi
Celjan udarja na vse strani,
a kmalu zgrudi se krvav na tla!

Junaško padel zadnji je Celjan,
Čprav on bil je sam,
se vseeno udať ni hotel.

Še dandanašnji priča ti
skrinja zlata, v kateri položena,
Ulrika je počena lobanja.

Krek Uroš, dijak v Ljubljani.

Jaz sem paštir
Ko se jutro rano zazori,
ptica v grmu gostoli,
sončice skoz okence pokuka
ter za nosek me pocuka.

Jaz pa čredico na pašo ženem,
h peku grem obenem,
pek pa žemljice ima
in meni eno da.

Ko na livado sem prignal,
kravicam sem vodo dal,
potem začele so se pasti,
toda liska hoče krasti.

Pa si piščalko omajim
tri luknje vanjo naredim,
al, kak to čarobno piska,
še v škodo noče liska.

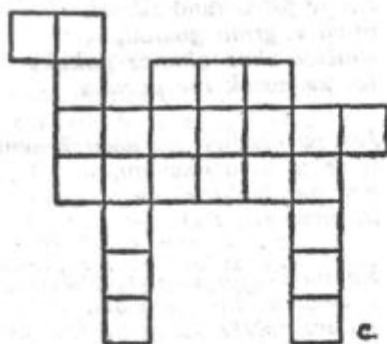
Ko pa Ave Marija zazvoni,
pravicam domov se mudi,
hitro torbo si opašem
ter nekaj vanjo še pobašem.

Smajs Franc, uč. II. razr. v Braslovčah.

Sestavljalna igra „Kombi“

Tu objavljamo rešitev 2. naloge:
»Vešala«. Hleknat objavljamo 3. nalogo:

»Veščed«. Rešitev objavljamo v prihodnji številki.

Rešitev verige

kozol — zelje — jeza — zapor
Josip Vandot:

Listnica uredništva

Dragi Jutroveci! Natečaj smo zaključili, nagrade smo razdelili in vendar nam nekateri še pošiljate svoje spise. Spisi so sicer prav dobri, a za objavo je že prepozno. Nov natečaj razpišemo v eni izmed prihodnjih števil. Dotlej potrpite! Imena tistih, ki so nam poslali prav dobre spise in jih zaradi pomanjkanja prostora nismo mogli objaviti, priobčimo tukaj:

Pavlovčič Jurij, uč. I. razr. višje nar. šole na Grabnu v Ljubljani, Esta Sest, uč. I. razr. gimn. v Ljubljani, Milan Višočnik, uč. III. razr. v Orešnjevcu pri Slov. Bistrici, Markelj Ivan, uč. II. razr. mešč. š. na Jesenicah.

Uganke in križanke iz sadnjih številk so pravilno rešili:

Kopač Ponikvar Stanislav, dijak II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Gobec Rudolf, dijak II. a real. gimn. v Mariboru, Petek Branko, uč. V. razr. v Kamniku, Tonček Thurnher, uč. III. razr. v Višnji gori, Baus Silva, uč. I. razr. mešč. šole pri Sv. Jakobu v Ljubljani, Tatjana Štibler, uč. III. razr. v Kovačici, dunavska banovina, Lendovšek Milena, dijakinja I. b razr. II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Perko Marija, uč. IV. razr. dekl. mešč. šole v Mariboru, Tancer Franci, dijak II. a razr. drž. real. gimn. v Mariboru, Jeglič Nada, uč. III. razr. v Šiški pri Ljubljani, Koračin Pavel, dijak I. b razr. real. gimn. v Ptuj, Zagar Ciril, dijak v Ptuj, Ljudmila Krč, dijakinja v Ljubljani.

Zdolšek Majda, uč. 3. b razr. dekl. šole v Trbovljah II.: Nagrado smo Ti poslali že decembra meseca (!) na ravnateljstvo šole. Oglasi se tam. Če knjige zate niso prejele, nam sporoči, da Ti pošljemo drugo.

Križanka „Orel“

Vodoravno: 2. stremljenje k napredku; 4. sorodnica; 6. cvetni list; 8. papiga; 9. kamenina; 14. postajališče na progi Ljubljana — Jesenice; 15. ženski glas; 17. ptica; 18. usnje; 20. pr-prosto orožje; 21. globina v tekoči vodi; 22. kavelj.

Navpično: 1. radost Cvetne nedelje; 3. priprava za snaženje; 5. ptič pevec; 7. pravilno telo; 10. človek v odnosu do staršev; 11. izraz za govorjenje; 12. organ; 13. vprašalnica; 16. števnik; 19. pes.

